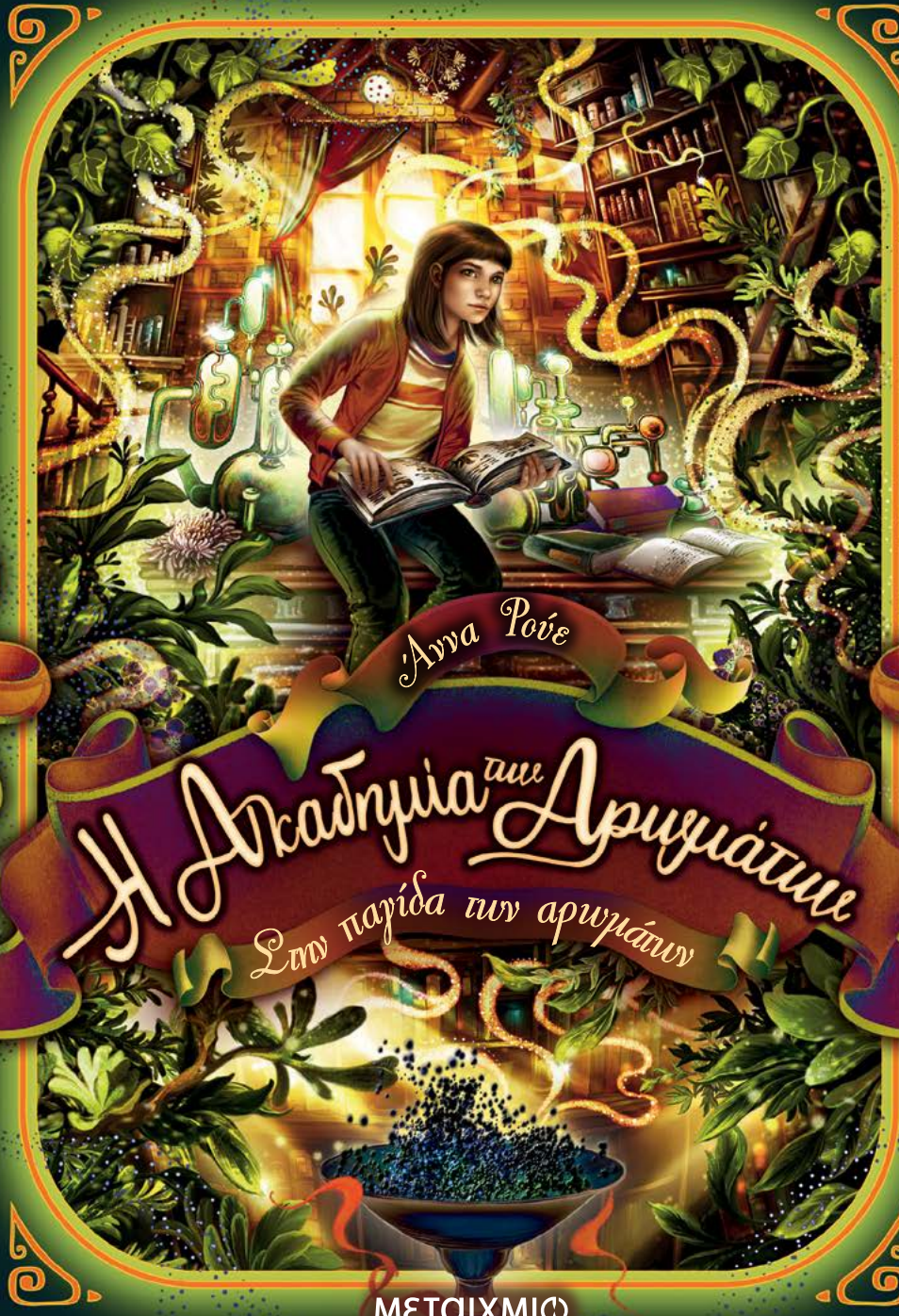

Άννα Ρούε

Η Ακαδημία των Αρωμάτων

Στην παρτίδα των αρωμάτων

ΜΕΤΑΙΧΜΙΩ

Η Ακαδημία των Αριζιάτων
Σαν παρίδα των αριζιάτων

Για τον Λουκ και τον Μίλο

Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2026

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ
Die Duftakademie. Im Bann der Düfte

ΚΕΙΜΕΝΟ Anna Ruhe
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ Claudia Carls
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ Θεωдорής Τσώλης
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ Σοφία Ζώρα
ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Ρεντουάν Αμζλάν

ISBN 978-618-03-4897-2
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84897
Κ.Ε.Π. 6497 Κ.Π. 23343

© 2023, Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany
www.arena-verlag.de
© 2024, Εκδόσεις **METAIXMIO** (για την ελληνική γλώσσα)
Κατόπιν συμφωνίας με το Iris Literary Agency

Εκδόσεις **METAIXMIO**
Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500
metaixmio.gr
metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:
Ασκληπιδίου 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία **METAIXMIO**
Ασκληπιδίου 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433
Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Άννα Ρούε

Η Ακαδημία των Αριζιάτων

Στην παρίδα των αριζιάτων

Εικονογράφηση: Κλαούντια Καρλς

Μετάφραση: Μαρία Μαντή

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τα βήματα του Πάτρωνα αντιχούσαν πάνω στο παρκέ με έναν μονότονο ρυθμό. Πάνω στο τραπέζι, στο κέντρο του δωματίου, βρισκόταν το σεντισκόπιο, κι εκείνος έκανε συνεχώς κύκλους γύρω του. Το φως της λάμπας έπεφτε από το ταβάνι και φώτιζε τα σκούρα γκρίζα υγρά στο εσωτερικό του. Παρόλο που τα γυάλινα σωληνάκια ήταν άψογα σφραγισμένα και τίποτα δεν μπορούσε να διαφύγει, και μόνο η θέα τους προκαλούσε φόβο. Τουλάχιστον σε όσους γνώριζαν τι μπορούσαν να προκαλέσουν αυτά τα υγρά.

Σαν αρπακτικό, ο Πάτρωνας περπατούσε κυκλικά και παρατηρούσε το σεντισκόπιο. Στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη μια παράξενη έκφραση. Λαχταρούσε άραγε την υπεροχή που του πρόσφερε η χρήση αυτής της συσκευής; Ή μήπως

απολάμβανε τον φόβο που εκείνη προκαλούσε; Από το πρόσωπό του δεν ήταν εύκολο να καταλάβει κανείς. Όπως άλλωστε ποτέ δεν μπορούσε να διακρίνει τι συνέβαινε μέσα του. Δεν πρόδιδε ποτέ τον λόγο που τον έκανε τόσο πρόθυμο να σκορπά τρόμο στους άλλους. Ούτε γιατί του άρεσε να αναγκάζει τους ανθρώπους να μένουν κοντά του παρά τη θέλησή τους.

Ήταν αδύνατο να καταλάβει κανείς πώς μπορούσε κάποιος να βρίσκει ευχαρίστηση σε τέτοια πράγματα. Κι όμως έτσι ήταν – έτσι ήταν φτιαγμένος ο Πάτρωνας. Ίσως κάποτε να καταφέρναμε να κατανοήσουμε το γιατί. Για ποιο λόγο ορισμένοι άνθρωποι κάνουν πράγματα που πληγώνουν άλλους. Συχνά επίτηδες. Μερικές φορές ακόμα και με χαρά. Ήταν μια ανατριχιαστική σκέψη.

Τελικά όμως ίσως και να μην είχε καμία σημασία ο λόγος. Γιατί οι λόγοι δεν άλλαζαν τίποτα και σίγουρα δε δικαιολογούσαν τίποτα. Ήταν απλώς μια τρομακτική πραγματικότητα – και το μόνο που απέμενε ήταν να σταθούμε απέναντι στον Πάτρωνα. Και να προσπαθήσουμε να του αφαιρέσουμε τη δύναμή του.

Από τις χαραμάδες του ξύλου τρύπωνε το φως και με πίεζε να σηκωθώ. Όμως η ζεστασιά κάτω από την κουβέρτα μου είχε καλύτερα επιχειρήματα, οπότε έμεινα εκεί που ήμουν. Σαν σε συμβιβασμό, έσκυψα πάνω από την άκρη του κρεβατιού της κουκέτας μας και κοίταξα προς τα κάτω, την Πόλι.

«Έι, υπναρού» ψιθύρισα. «Άντε, ξύπνα!»

Η Πόλι μουρμούρισε κάτι ακατάληπτο, χωρίς να κουνηθεί ούτε εκατοστό.

«Σήμερα αρχίζουν τα μαθήματα, ξεκινάμε με βοτανολογία» συνέχισα. «Το είδα στο πρόγραμμα».

Έσκυψα λίγο πιο πολύ και προσπάθησα να τραβήξω την κουβέρτα της για να την ξυπνήσω. Όμως το χέρι μου δεν έφτανε για να πιάσει την άκρη – τουλάχιστον όχι χωρίς να ρισκάρω να πέσω από το πάνω κρεβάτι.

Η Πόλι τυλίχτηκε ακόμα πιο σφιχτά με την κουβέρτα και έβγαλε ένα δεύτερο «μμμ». Οι επίμονες αχτίδες φω-

τός στο δεντρόσπιτό μας είχαν τελικά νικήσει. Τουλάχιστον εμένα.

Ανακάθισα, πέταξα με βαριά καρδιά την κουβέρτα από πάνω μου και κατέβηκα. Ο πρωινός αέρας ήταν ακόμα δροσερός και με έκανε να ανατριχιάσω. Περιέργως μύριζε υπέροχα: ζεστό ξύλο και υγρό δάσος – το άρωμα του προσωρινού μας σπιτιού. Από χθες ήμουν επιτέλους στο τρίτο εξάμηνο και πίσω στην Ακαδημία των Αρωμάτων. Ρούφηξα την ευωδιά του δάσους. Πριν πάω στο μπάνιο, τράβηξα άλλη μια φορά την κουβέρτα της Πόλι.

«Άντε, σήκω. Η πρώτη μας μέρα στο θερινό πρόγραμμα αρχίζει!»

«Δε μου αρέσουν οι πρωινοί τύποι» γρύλισε εκείνη.

«Κι όμως, σου αρέσουν!» της είπα, πριν κλείσω την πόρτα πίσω μου, για να αρπάξω την οδοντόβουρτσα και να ευχηθώ στον καθρέφτη μου μια υπέροχη μέρα.

Όταν βγήκα από το μπάνιο με δόντια αστραφτερά, η Πόλι είχε πράγματι καθίσει στο κρεβάτι και κοίταζε στο κενό.

«Νόμιζα ότι δε σου αρέσουν οι πρωινοί τύποι» είπα και σκαρφάλωσα δίπλα της. Τα πόδια μου ήταν ακόμη παγωμένα από τα πλακάκια, γι' αυτό τα έχωσα κάτω από τη δική της κουβέρτα και ακούμπησα απέναντί της στο πλαίσιό του κρεβατιού.

«Δε μου αρέσουν» είπε σιγκώνοντας τη δεξιά άκρη του στόματός της. «Αλλά για σένα κάνω μια εξαίρεση».

Της ανταπέδωσα ένα στραβό χαμόγελο, χαρούμενη που ήμουν πάλι εδώ. Εδώ, στο Δεντρόσπιτο Νο 5. Μαζί με την Πόλι.

«Έχεις δει τον Μπεν;» τη ρώτησα, τρίβοντας τα δάχτυλα των ποδιών μου. Χθες είχα κολλήσει για ώρες στην κίνηση με τη μαμά και είχα φτάσει τόσο αργά, που όχι μόνο δεν πρόλαβα τον Μπεν, αλλά έχασα και την τελετή έναρξης. Όταν επιτέλους με άφησε η μαμά, οι περισσότεροι είχαν ήδη χωθεί στα δωμάτια και στα κρεβάτια τους.

«Μόνο για λίγο. Ο Μπεν, όπως πάντα, χρειάζεται χρόνο για να προσαρμοστεί» είπε. «Αλλά μια νύχτα στην Ακαδημία των Αρωμάτων αρκεί. Σήμερα θα είναι πάλι ο εαυτός του. Όπως τον ξέρεις».

Έγνεψα. «Έχασα τίποτα άλλο από την τελετή έναρξης;»

«Υπάρχουν μερικά νέα» είπε η Πόλι, βγαίνοντας από το κρεβάτι και ψάχνοντας για ένα τζιν και κάλτσες μέσα στη βαλίτσα της. «Αλλά ένα ένα». Και εξαφανίστηκε στο μπάνιο.

«Μην το κάνεις να ακούγεται τόσο μυστηριώδες!» της φώναξα, ενώ κι εγώ άρχισα να ψάχνω για κάλτσες. Τα δάχτυλά μου είχαν αρχίσει να ζεσταίνονται, και ήθελα να παραμείνουν ζεστά. Η τακτοποίηση της βαλίτσας μπορούσε να περιμένει. Πρώτα έπρεπε να χαρώ όσο γινόταν που ήμουν πάλι εδώ.

«Εί!» ακούστηκε πίσω από την πόρτα, μαζί με ένα δυνατό χτύπημα που με έκανε να τιναχτώ.

«Μπες! Άργησες» είπα γελώντας, καθώς η πόρτα άνοιξε τρίζοντας και στο άνοιγμά της είδα τον Μπεν να μου χαμογελάει πλατιά.

«Θα έλεγα πως αν κάποιος άργησε, αυτή είσαι εσύ. Πού ήσουν χθες; Ανησύχησα».

Ανασήκωσα τους ώμους. «Κίνηση στον δρόμο. Αλλά τώρα είμαι εδώ!»

Η Πόλι βγήκε από το μπάνιο με την οδοντόβουρτσα στο στόμα και του έγνεψε.

Ο Μπεν κάθισε στην καρέκλα με τα σχετικά λιγότερα πράγματα και έβγαλε κάτι από την τσέπη του. «Τα ντα!» Έστησε ένα μικρό αντικείμενο στο τραπέζι και έκανε θεατρικές κινήσεις γύρω του. «Σας ετοίμασα ένα δώρο για καλωσόρισμα».

Η Πόλι αनाσήκωσε απλώς τα φρύδια, ενώ εγώ έσκυψα πιο κοντά. Από ένα φιαλίδιο ανέβαινε ένα σκούρο κόκκινο σύννεφο. Μέσα του, φυσαλίδες κινούνταν πάνω κάτω. Έκλεισα τα μάτια, πήρα μια βαθιά ανάσα – και χαμογέλασα χωρίς να μπορώ να το αποφύγω. Μύριζε κακάο, βανίλια, κάρδαμο και... τόσα άλλα πράγματα ταυτόχρονα. Συνέχισα να ρουφάω το υπέροχο άρωμα, ανίκανη να κάνω στιδίηποτε άλλο από το να στέκομαι εκεί και να αφήνομαι στα σύννεφα, που σύντομα γέμισαν όλο το δοντρόσπιτο. Θα ήθελα να φυλακίσω αυτή τη μυρωδιά για πάντα μέσα μου. Όταν τελικά άνοιξα τα μάτια, γύρισα προς την Πόλι. Το πρόσωπό της έλαμπε από ευτυχία. Ένωθε ακριβώς όπως κι εγώ.

«Είναι το καλύτερο άρωμα που έχω μυρίσει ποτέ στη ζωή μου» ψιθύρισε.

Ο Μπεν είχε ακουμπήσει πίσω και σόπαινε. Τον έβλεπα θολά μέσα από τις βαριές αναθυμιάσεις, κι όμως έδειχνε πιο ικανοποιημένος απ' ό,τι τον είχα δει ποτέ. Μείναμε έτσι για κάποια λεπτά... Λίγο αργότερα, σχεδόν με

λύπη μου συνειδητοποίησα ότι, μαζί με το φως, άρχισε να ξεθωριάζει και το άρωμα. Με κάθε ανάσα απομακρυνόταν λίγο ακόμα. Το φιαλίδιο είχε αδειάσει κατά το ήμισυ, όταν ο Μπεν το έκλεισε ξανά με έναν φελλό. Αφήσαμε τα τελευταία συννεφάκια να περιπλανηθούν γύρω μας, ώσπου χάθηκαν τελείως. Κάθισα στο τραπέζι και σήκωσα το φιαλίδιο. «Απόλαυση» είχε γράψει ο Μπεν με το χέρι του στην ετικέτα.

«Από πού το βρήκες... και τι ακριβώς είναι;»

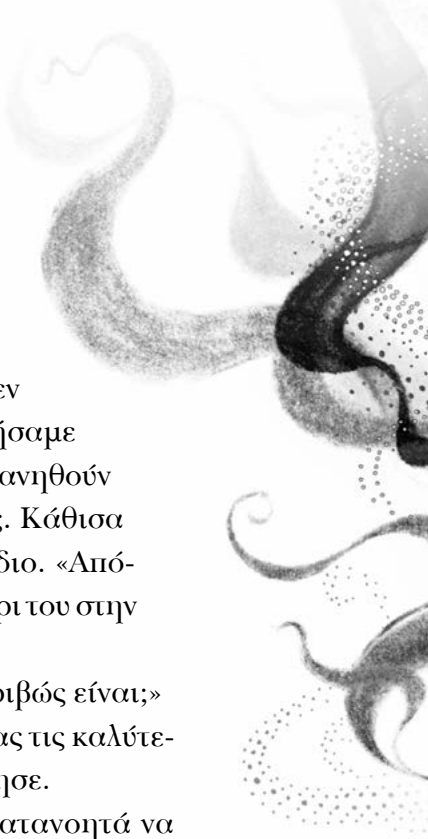
«Ένα άρωμα που ξυπνά μέσα μας τις καλύτερες οσφρητικές αναμνήσεις» εξήγησε.

«Μπορείς να το πεις λίγο πιο κατανοητά να καταλάβουμε και οι υπόλοιποι;» είπε η Πόλι ακουμπισμένη στον τοίχο.

«Δηλαδή...» είπε ο Μπεν «είναι ένα άρωμα που μας θυμίζει μυρωδιές που κάποτε αγαπήσαμε ιδιαίτερα. Κάπως έτσι. Το προηγούμενο εξάμηνο σημείωσα τις οδηγίες παρασκευής του από ένα παμπάλαιο βιβλίο που κατάφερα να βρω σε μια επίσκεψή μου στη βιβλιοθήκη. Και επειδή στο σπίτι είχα αρκετό ελεύθερο χρόνο, προσπάθησα να φτιάξω μερικά μπουκαλάκια μόνος μου.

«Μερικά;» επανέλαβα και τον κοίταξα με σηκωμένα φρύδια. «Πόσα ακριβώς δηλαδή;»

«Ε... έχω γεμίσει περίπου μια βαλίτσα».

Η Πόλι απλώς κούνησε το κεφάλι. «Κι εγώ που νόμιζα ότι κανείς δεν τηρεί τους κανόνες της Ακαδημίας των Αρωμάτων πιο αυστηρά από σένα».

Ο Μπεν έκανε μια κίνηση αδιαφορίας. «Τους τηρώ».

«Αν θυμάμαι καλά, απαγορεύεται να χρησιμοποιούμε μετεωρική σκόνη έξω από την Ακαδημία, σωστά;». Η Πόλι φόρεσε το πουλόβερ της. «Διόρθωσέ με αν κάνω λάθος».

«Έλα τώρα, ουσιαστικά δε χρησιμοποίησα σχεδόν καθόλου από τη σκόνη. Ελάχιστη ποσότητα μόνο. Δεν το θεωρώ πρόβλημα. Πάντως... δε χρειάζεται να το πείτε στη διευθύντριά μας». Όσο μιλούσε, ο Μπεν σηκώθηκε και άνοιξε την πόρτα. Έσπρωξε μια τούφα μαλλιών προς τα πίσω και μας έκανε νόημα να τον ακολουθήσουμε. «Αυτό το άρωμα πάντα μου ανοίγει την όρεξη. Ας βιαστούμε, έχουμε ακόμα λίγο χρόνο για το πρωινό. Μπορεί σήμερα να μας έχουν τηγανίτες για το καλωσόρισμα!»

Η Πόλι μού έριξε μια σκουντιά και χαμογελάσαμε η μία στην άλλη, καθώς ακολουθήσαμε τον Μπεν έξω. Η Πόλι έκλεισε την πόρτα πίσω μας και κατεβήκαμε τα ξύλινα σκαλιά, περνώντας μπροστά από τα άλλα δεντρόσπιτα, μέχρι που φτάσαμε στον χώρο της Ακαδημίας. Ο πρωινός ήλιος έλαμπε ήδη πάνω στις σταγόνες της δροσιάς στο γρασίδι και ζέσταινε τον αέρα. Ήμασταν από τους τελευταίους που γλιστρήσαμε ανάμεσα στα τροχόσπιτα και τις σκιηνές κατευθυνόμενοι προς την αίθουσα πρωινού κάτω από τον γυάλινο θόλο. Οι περισσότεροι είχαν ήδη πάρει τον δρόμο της επιστροφής, έχοντας τε-

λειώσει το κακάο τους, τα δημητριακά τους ή οτιδήποτε άλλο.

«Ει!» φώναξα στην Τερέζα, όταν την είδα να έρχεται προς το μέρος μας μαζί με τη Μίριαμ και τη Λιν. Μου έκανε νόημα, αλλά το βλέμμα της πήγε αμέσως στην Πόλι και χαμογέλασε κοιτώντας κάτω. Κοίταξα την Πόλι – είχε ακριβώς την ίδια έκφραση.

«Καλύτερα να βιαστείτε!» είπε η Μίριαμ. «Ο μπουφές του πρωινού κοντεύει να αδειάσει».

Ο Μπεν επιτάχυνε αμέσως. Η Πόλι κι εγώ δυσκολευτήκαμε να τον προλάβουμε κατεβαίνοντας τα σκαλιά προς την τραπεζαρία. Μόλις φτάσαμε, ο Μπεν συνειδητοποίησε έντρομος ότι είχαν ήδη σερβίρει τις τηγανίτες. «Δεν το πιστεύω!» Έχωσε το κεφάλι του στον διπλανό χώρο, όπου ο μάγειρας είχε ήδη αρχίσει να ξύνει κατσαρόλες και τηγάνια. «Δεν έμεινε ούτε μία τηγανίτα; Περίμενα μήνες για να έρθει η ώρα να τις ξαναφάω! Και τώρα; Τι θα φάω τώρα για πρωινό;»

Πίσω από την πόρτα της κουζίνας άκουσα το βροντερό γέλιο του μάγειρα, πριν του προτείνει ψωμί ολικής άλεσης με μαρμελάδα – από αυτό είχαν μείνει άπειρες ποσότητες. Η μέρα του Μπεν δε θα μπορούσε να έχει ξεκινήσει χειρότερα. Όμως το διπλό κακάο με σαντιγί – που ο μάγειρας του έδωσε ως αντάλλαγμα για το κομπλιμέντο του – φάνηκε να τον πείθει να μην τα βάψει όλα μαύρα.

«Τελικά ποια ήταν τα νέα που έχασα στην τελετή έναρξης;» ρώτησα την Πόλι.

«Α, τίποτα σπουδαίο. Απλώς θα έχουμε εδώ μαθητές

από τη γαλλική αυτιάδεληφη σχολή μας, στο πλαίσιο ανταλλαγής μαθητών».

«Από την *Académie des Senteurs*;» ρώτησα άφωνη. «Και δηλαδή εσύ δεν το βρίσκεις σημαντικό αυτό;»

Η φωνή μου ανέβηκε μια οκτάβα.

Η Πόλι σήκωσε τους ώμους. «Θα έρθουν απλώς μερικοί επισκέπτες. Και;»

Γύρισα αγανακτισμένη στον Μπεν, που το χαμόγελό του πρόδιδε ότι συμφωνούσε μαζί μου.

«Εγώ το βρίσκω τεράστια είδηση!» είπα και ήπα την τελευταία γουλιά από το κακάο μου.

Έτσι, η πρώτη μας σχολική μέρα στην Ακαδημία των Αρωμάτων μπορούσε επιτέλους και επισήμως να ξεκινήσει. Σύμφωνα με το πρόγραμμα, το πρώτο μάθημα θα γινόταν στο θερμικήμο – και... ήμασταν έτοιμοι.

Είναι καλοκαίρι και η Έλλα επιστρέφει στην Ακαδημία των Αρωμάτων. Πόσο της είχαν λείψει όλα αυτά: να δημιουργεί αρώματα, τα βράδια να κοιτάζει τον έναστρο ουρανό στο ξέφωτο, να ξαναβρίσκει τους φίλους της. Και έχουν και το γαλλικό σχολείο που θα τους επισκεφτεί στο πλαίσιο ανταλλαγής μαθητών! Όλα θα μπορούσαν να είναι τόσο όμορφα. Όμως πάνω απ' όλα πλανάται, σαν βαριά σκιά, η διαρκής απειλή του Πάτρωνα, που επιθυμεί να εξολοθρεύσει όχι μόνο την Ακαδημία των Αρωμάτων, αλλά και όλους τους sentifleurs. Ενώ η Ακαδημία προσπαθεί ακόμη να προστατευτεί με αμυντικά αρώματα, εκείνος έχει ήδη επιστρατεύσει πολύ πιο ισχυρά μέσα. Η Έλλα και οι φίλοι της καταλαβαίνουν πως πρέπει οπωσδήποτε να τον σταματήσουν. Μα πώς μπορεί κανείς να τα βάλει με κάποιον που κατέχει αρχαία, πανίσχυρα φιαλίδια από τη μυστική αποθήκη του Μαγικού Αρωματοπωλείου;

Εικόνες: *Κλαούντια Καρλς*

από 9 ετών

ISBN: 978-618-03-4897-2

9 786180 348972

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ 84897

metaixmio.gr